

Я зупинився, вражений:
стежка з мого села
осіннім світінням оранжевим
через Бродвей пролягла,
закам'янів я, вражений:
мати стежиною йшла.
В хустині,
як паморозь,
білій —
(в отій, що лягла у труну!)
лакованих автомобілів
вбхід перейшла бистрину.

Глянула з докором мати
(найсправедливіший суд!):
«Хотіла тебе спитати,
чого це ти, сину, тут?..»
Я зроду не вірив у містику,
таж чую я маму мою!
І грім божевільного міста
замавкнути ледь не молю...
Крихтину чужинського пилу
змахнула мені з лиця:
«Здалось, що тебе засліпила
вулиця відьомська ця...»
«Не засліпила, мамо,
не засліпила, ні...
Це ж, мамо, заморської драми
декоративні вогні...»
Торкнулись плечей моїх вдячно
турботливих рук голуби:
«Дивись мені,
будь обачним,
рідне в душі не губи...»
Сяйвом Бродвей припорошений,
тінь хмарочосів втекла,
цвіла білосніжною прошвою
стежка з мого села.
Омана чужинського світла,
я впевнився о тій порі:
щоб очі синів не сліпли,
встають із могил матері!

1978

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.